

Obchodník se zeptal: „Bude Los Angeles bezpečné?“

Odpověď byla přímá, jasná a jednoznačná: „Los Angeles a San Francisco jsou mezi těmi, jež budou zničeny dokonce ještě před New Yorkem.“

Na mechanismus zkázy se Cayceho nikdo nezeptal a on sám o žádném nehovořil. Nicméně, v porovnání s jinými Cayceho prognózami, se zdá, že zkáza – přijde-li – bude způsobena přírodními silami, a nikoliv bombami, pokud to ovšem nebudou bomby, které odstartují přírodní katastrofu.

Prorokovaná zkáza na tomto území je součástí celkové Cayceho předpovědi ničivých otřesů na celém světě. Týká se období, jež začíná v roce 1958 a dosahuje do konce století, kdy snad začne nové tisíciletí. Některé z počátečních změn již očividně proběhly, kupříkladu ve Středomoří, v jižním Pacifiku a na Aljašce. Connecticut, New England, Alabama a Georgia, stejně tak jako Japonsko a severní Evropa jsou stále pod vlivem těchto změn. Útěchou nám může být, že již ne jeden geolog poznamenal, že mnoho z kataklyzmatických dějů předpověděných Caycem se neshoduje s všeobecnou geologickou představou tzv. uniformitarianismu, neboli postupných změn. Na druhé straně, přinejmenším jeden z předních geologů, bývalý vedoucí katedry geologie na vysoké škole, prozkoumal Cayceho výklady a považuje možnost drastických změn na Zemi za velice pravděpodobnou. Jeho závěr vyplývá z Cayceho tvrzení o vychylování zemské rotační osy, jež začalo hluboko pod zemskou kůrou v roce 1936.

Cayce měl pro proroctví přirozené nadání. Někteří lidé jeho výklad z roku 1939, krátce po zahájení druhé světové války v Evropě, dokonce interpretují jako předpověď mnohem pozdější války ve Vietnamu. „Před tím shledáváme entitu (celek těla, duše a duchovna, bytost) v zemi dnes nazývanou Indočína... Tam zjišťujeme entitu jako jedinou autoritu a moc, v tom městě musí být zjeveno a na vědomí dáno, jestli zde nebude větší války.“ Tento citát pochází z jednoho z předchozích výkladů o životě, jež byly Cayceho specialitou. Tato jeho slova by mohla být aplikována na vietnamskou válku, považujeme-li francouzsko-indočínskou válku, která vyhnala Francouze z Vietnamu, za válku menší. Obvykle však takto důkladně po pravdivosti Cayceho předpovědí nikdo nepátral. Předvídal velmi správně všechny velké světové krize. Od první světové války, přes nelehké roky Společnosti národů, včetně druhé světové

války. Její konec předpověděl na rok 1945, rok své vlastní smrti. Mezitím, co prováděl psychické výklady pro jednotlivce, se zaměřil rovněž na zemětřesení, bouře a vulkanické erupce. Nehleděl pouze do velké dálky, nýbrž i blíže k domovu. To dokazuje jeho už naplněná vize, že Norfolk společně s Newport-News se stanou důležitým přístavem, dokonce větším než New York. A jeho předpověď o rapidním vzrůstu cen místních realit se potvrdila patnáct let po jeho smrti.

Budoucnost v koridoru času

Skrze jasné kanály svého podvědomí hleděl přes koridory času na neklidnou mezinárodní scénu. Popisoval budoucnost Ruska, Číny, Japonska, Anglie a Spojených států. Předvídal, že Anglie ztratí Indii již v době, kdy nikdo na nic takového nemyslel; viděl svobodnou Indii bez lásky, a proto nemilovanou. Konec komunismu spojil s dalším, ještě úžasnějším proroctvím o svobodné, bohabojné Rusi. To, co viděl pro Čínu, konečnou demokratizaci, není logicky předpovídáno nikde jinde. Pro nepokořitelnou Ameriku předvídal, kromě vnitřních sporů, konečné světové vůdcovství, společně s další mocností, neboť centrum civilizace se postupně přesouvá na západ.

Pro mě nebyla Cayceho osobnost ničím tak docela novým. Objevil jsem ho původně již před pěti lety, když jsem připravoval knihu „The Door to the Future“ (Dveře do budoucnosti). Důvěrně jsem se seznámil s řadou jeho proroctví, s jeho pozoruhodným způsobem cestování v čase a prostoru za léčbou nemocí; s jeho představou o převtělování, v níž je jedné duši dáno mnoho životů. Cayce se zdál být obdařen univerzálním vědomím, jež mu přinášelo podvědomý přehled o všem, co se stalo a co se stát má. Taková schopnost se může zdát neuvěřitelná. Avšak studujeme-li Cayceho stejně, jako by se jednalo o kteréhokoliv jiného člověka, práci či jev, a prověřujeme-li vše s důkazy po ruce, stává se zřejmým, že Cayce byl opravdu nějakým způsobem schopen nahlédnout do nitra všeho, co spadalo do říše jeho nevědomí – lidského těla a duše, země, a dokonce vesmíru samotného. Byl člověkem s rentgenovými očima.

Během svých současných výzkumů jsem si brzy uvědomil, že Cayceho vliv je nyní silnější, než byl za jeho života. Téměř se zdá, jako by se sám sebou omezený svět, rozmazlený lety na Měsíc, lasero-

vými paprsky a televizí, zachytával mudrce, který ze spánku hovořil o zapomenutých civilizacích, technicky srovnatelných s naší vlastní – o ztraceném kontinentu Atlantidě. O tuto vizi se Cayce dělí s velkou postavou antiky, filozofem Platonem.

Desítky let po Cayceho smrti dosahuje mystikova životní práce úspěchu. Pomalu a obtížně je sbírána z tisíců výkladů a ponechávána jako jeho odkaz v záznamech Association for Research and Enlightenment (Asociace pro výzkum a osvětu) ve Virginia Beach. Za svého života lékař všeoobecně vysmíváný, stal se nyní již mrtvý Cayce a jeho výklady o nemocích magnetem pro zvědavé mozky renomovaných lékařských badatelů. „Cayce,“ oznamuje jeden lékařský odborník, „byl o sto let napřed v medicíně a jednoho dne možná přepíšeme učebnice fyziologie a anatomie v souladu s jeho představou zdraví, vyplývající z dokonalé harmonie krve, mízy, žláz a nervů.“

Už léta před vznikem psychosomatické medicíny Cayce zdůraznil, že napětí a stres jsou příčinou žaludečních vředů. V laskavé přírodě nacházel lék na všechny zdravotní odchylky a nemoci, které člověk zdědil, ačkoliv si zároveň uvědomoval, že ne každému může být pomozeno, když se jeho čas naplňuje. Tricet let před objevem králičího séra, „léku proti rakovině“, jak hlásaly titulní stránky novin v roce 1966, Cayce takové sérum předpověděl a popsal výrobní postup. Ovšem předepsal je pouze v pěti případech ze sedmdesáti osmi, které diagnostikoval jako rakovinu, neboť v jeho schématu bylo zjevně užitečné pouze proti určitému druhu rakoviny.

Po jeho smrti se pět set léčitelů ze všech oborů, lékaři, osteopaté, chiropraktici a fyzioterapeuti, seznámilo s jeho metodami. V tak rozdílných oblastech, jako je Virginie, New York, Michigan, Arizona, Connecticut a Kalifornie, jsou podle jeho výkladů úspěšně léčeni lidé, kteří nenašli pomoc nikde jinde. Terapeut, který dobře Cayceho prostudoval, vyléčil ženu s vaginálním nádorem. Dozvěděl jsem se o muži, který byl vyléčen z „nevléčitelné“ lupénky takříkajíc hlasem ze záhrobí. Seděl jsem a jen jsem žasl při pohledu na významného amerického skladatele, který se krátce předtím stal polovičním invalidou, jak se válí po podlaze a provádí Caycem inspirované cviky. Zázračně mu uvolnily artritické klouby v ramenou, pažích a prstech. Stal se z něj nový člověk, jak mi vděčně řekl. A to jen díky již mrtvému Caycemu.

Člověk s rentgenovými očima

Cayceho léčitelská schopnost může být považována za diskutabilní, avšak já jsem se o ní přesvědčil u mnoha beznadějně nemocných, jimž Cayce pomohl. Mluvil jsem s terapeuty, zejména s osteopaty, ke kterým posílal za svého života pacienty, ačkoliv je při plném vědomí neznal. Jedné matce s nemocným dítětem z newyorské čtvrti Staten Island řekl: „Najděte Dobbinse.“ Kroky ji nakonec zavedly k mladému osteopatovi dr. Franku Dobbinsovi, který se teprve nedlouho předtím přistěhoval na Staten Island, takže jeho jméno ještě nebylo ani v telefonním seznamu New Yorku. Stejně tak jako Cayce při vědomí neznal Dobbinse, Dobbins nikdy neslyšel o Caycem.

Recepty, které Cayce předepisoval, byly často nesrozumitelné. Některé obsahovaly i tucet rozdílných ingrediencí, nejednou se vyskytly i takové, o nichž běžný lékárník nikdy neslyšel. Tím méně sám Cayce, který ve svém rodišti v Hopkinsville v Kentucky nikdy neprošel šestou třídou. Často předepisoval i zcela neznámé preparáty. Jednou například pro muže trpícího revmatismem doporučil šalvějovou vodu. Žádný lékárník o něčem takovém jakživ neslyšel. Pacient si tedy podal inzerát do obchodního tisku, kde se tázal, jak je možné tuto vodu získat, či namíchat. Jakýsi muž, podle adresy z Paříže, napsal, že otec vyvinul tento produkt, ale výroba byla přerušena již před padesáti lety. Přiložil kopii původního receptu. „Můžete si pořídit opisy, jestli chcete.“ Cayce mezitím uspořádal kontrolní výklad, kde se sám sebe v transu ptal, jak připravit šalvějovou vodu. Jeho nové poznatky přesně souhlasily s receptem z Paříže. Jak to jenom dělal? Doktor Wesley H. Ketchum, lékař ortodoxního zaměření, ale eklektického přístupu, používal Cayceho jako doplněk své praxe po několika let. Nazýval ho psychickým diagnostikem. Zvědavému lékařskému publiku vyprávěl, jak pracuje Cayceho podvědomí.

„Mysl Edgara Cayceho,“ říkal Ketchum skeptické skupině lékařů z Bostonu, „podléhá sugesci stejně jako ostatní podvědomí, ale navíc má i schopnost interpretovat to, co získává z podvědomí jiných jedinců. Podvědomí nic nezapomíná. Vědomí přijímá zvnějšku podněty a přesunuje všechny myšlenky do podvědomí, kde zůstávají dokonce i v případě následného zničení vědomí.“ Dlouho předtím, než psycholog C. G. Jung vyvinul a formuloval svoji představu kolektivního podvědomí,

ji Cayce už uplatňoval. „Cayceho podvědomí,“ zdůraznil Ketchum, „je v přímém spojení se všemi jinými podvědomími. Je schopno vykládat skrze jeho objektivní mysl jiným objektivním myslím získané dojmy. Čili tímto způsobem sdělovat všechny znalosti získané od nekonečného množství podvědomí.“ Na Ketchuma, který je stále na živu a bydlí v Kalifornii, zanechalo zvláštní dojem to, když mu Cayce řekl, že netrpí zánětem slepého střeva, ačkoliv sedm lékařů tvrdilo, že ano a doporučovalo operaci. Cayce přisoudil potíže vymknuté ploténce v páteři, která způsobila podráždění nervů a periferní bolesti. Doporučil osteopatickou léčbu. Pomocí této léčby se stav zlepšil a Ketchuma už nikdy „zánět slepého střeva“ neobtěžoval. S lékaři se ovšem nehádal, neboť jeho vlastní diagnóza zněla stejně – zánět slepého střeva.

Zkoumáme-li Cayceho práci, nejeví se nám pouze jako léčitel, ale také jako rádce a filozof. Již dávno si byl vědom toho, že většina tělesných nemocí se rodí v mysli, v emočních frustracích, nelibosti a zlosti. Jedné ženě doporučil, aby se očistila jak fyzicky, tak psychicky. *„Mějte své duševno stále ve stavu konstruktivní síly. Všimněte si na každém jedinci toho, co je nadějně, užitečné. Nehledejte na ostatních chyby, ale raději jejich přednosti, a vaše vlastní přednosti se tím zvětší. Na co myslíme, tím se také stáváme.“* Jiné ženě, trpící chronickým nachlazením, řekl: *„Místo zášti láska; místo popotahování pořádné smrkání.“* Fungovalo to. Nebyla nachlazená po celá další léta a její povaha je dnes slunná. Pleť má růžovou jako děvčátko, ačkoliv je jí už více než šedesát.

Stejnou filozofii uplatňoval i pro národy. Zdůrazňoval, že tak jako tělo bojuje samo se sebou, tak i země se živí žárlivostí, zlobou a nenávisť. Když byl tázán, co může lid Ameriky udělat pro nastolení trvalého míru, odpověděl: *„Nemáme americký lid (zde u výkladu). Člověk musí začít sám u sebe. Dokud nedosáhnete u sebe toho, co chcete mít v národě nebo určité zemi, nenutíte k tomu jiné.“* Jeho vynikající lékařské úspěchy představují pouze jednu stránku jeho schopností. Spousta lidí zastává názor, že Cayce, v této oblasti neomylný, musel mít pravdu i ve všech oblastech dalších, neboť zdroj podvědomých informací musel být nutně tentýž. „Proč,“ táže se prošedivělý námořní kapitán, kterému Cayce správně určil diagnózu na vzdálenost tisíců mil, *„by měl být v léku na má bolavá záda tak neomylný a v jiných věcech se mýlit?“* Tuto otázku jsem si sám mnohokrát kladl, když jsem zkoumal řadu dalších divů, o nichž mluvil ve spánku; pravdivá proctví o zemětřeseních, předpovědi světových

událostí, Atlantida, převtělování, detailní popisy minulých geologických jevů, které způsobily zmizení celých kontinentů. Zde je další zajímavý bod: proč při svých neomezených věšteckých schopnostech neučinil sám sebe majetným tím, že by vyhledal ropu nebo zlato, sázel na dostizích, či obchodoval na burze. Místo toho zůstal po celý život chudý?

Proctví z nevědomí

Musí to znít jako ironie, že jiným přinesly štěstí výklady o burzovních obchodech, jiní zase našli ropu tam, kde předpověděl, a další díky němu vyhrávali na dostizích. On sám totiž nikdy z ničeho zisk neměl. Odpověď nacházíme v jeho vlastních výkladech, kde se opakovaně zdůrazňuje, že nemají být používány pro materiální zisky. Nakonec se ukázalo, že nikdo z těch, kteří byli motivováni pouhou touhou po zisku, nic nezískal. Makléř ztratil vše, co skrze Cayceho získal, když setrval při své burzovní činnosti navzdory jeho radám; člověk, který vyhrál na dostizích, zneužívá jeho nadání, posléze skončil v blázinci.

Dosud byl Cayce nepřijemně přesný. Krach na burze v roce 1929 předpověděl téměř na měsíc; dále rovněž uvedl, že v okrese Dade na Floridě se nachází ropa, ačkoliv si každý myslel, že zde není nic víc než pomeranče a grapefruity. Přesně odhadl konec hospodářské krize. Posuzoval-li sám své výkony, cítil, že zaměření na materialismus je negativní silou, mařící to, co považoval za Bohem daný účel. Kdykoliv vykládal pro svůj či něčí zisk, trpěl silnými bolestmi hlavy. V extrémních případech upadl do afonie – ztráty hlasu. Existuje pozoruhodný příklad. Po přelomu století uspořádal zkušební ukázkou, při které popisoval lékařům v Bowling Green v Kentucky činnost jednoho obchodníka s realitami v New Yorku. Popsal, jak stoupá do svého úřadu, kouří doutník a hvízdá si píseň „Annie Laurie“. Zpráva se přesně shodovala se skutečností, takže si obchodník okamžitě uvědomil své možnosti. Sedl na nejbližší vlak do Bowling Green. Jeho návrh byl prostý. „Vezmu vás s sebou zpátky a uděláme štěstí na Wall Streetu.“

Čerstvě ženatý Cayce probral vše se svou ženou Gertrudou. Ta cítila, že by to bylo zneužívání jeho schopností a že by tím trpěl. *„Kdykoliv přestaneš pomáhat lidem,“* řekla mu, *„vždycky z toho onemocníš.“*

Když jej Cayce odmítl, požádal obchodník ještě o zkušební výklad. Jelikož tento „klient“ přicestoval z velké dálky, Cayce svolil. Upadl

do transu. Když se probudil, muž byl již se spoustou poznámek pryč. Tu noc se Cayce převaloval a obracel na posteli, nemohl usnout. Hrozně jej bolela hlava. Později se objevilo vysvětlení. Obchodník s realitami využil toho, že Cayce o sobě při vykládání nevěděl a vytáhl si z jeho podvědomí co potřeboval. Radostně se pak totiž svěřil přátelům, že pomocí informací od prostáčka Cayceho vydělal na burze dvacet tisíc dolarů v jednom zátahu.

Po jedné z dalších zkušeností, kdy do něj dokonce experimentující lékaři vráželi jehly, aby zjistili, zdali je skutečně v transu, se Cayce rozhodl, že již nebude provádět žádné výklady bez přítomnosti někoho, komu může skutečně věřit. Touto osobou byla jeho žena Gertruda, která poté dohlížela na tisíce výkladů.

Se schopnostmi, které by jiný stavěl na odiv, byl Cayce pokorným, nábožným a bohabojným člověkem, jenž každý den četl bibli. Pokud by záleželo pouze na něm, přijal by kohokoliv kdykoliv, ačkoli bylo velmi namáhavé činit více než dva výklady denně. Dvakrát byl uvězněn; jednou pro praktikování lékařství bez licence, podruhé pro věšteství. Nikdy neprováděl zdravotní výklady bez požádání. Ani se nestalo, že by někoho odehnal, protože by mu dotyčný nemohl zaplatit. Během krize se dostal do finanční tísně a valem se kupily nezaplacené účty. Skupina, která ho podporovala, takzvaná Cayceho nadace, vycítila, že klienti, kteří si výklad mohou dovolit, dělají všechno možné, aby nemuseli přispět do pokladny ARE. Obvyklý poplatek za výklad byl dvacet dolarů. Finanční výbor nadace si přál odstranit neplatiče. Položil tedy spícímu Caycemu otázku: *„Bezplatná pomoc má být poskytnuta těm, kteří nemohou platit. A co těm, kteří si mohou dovolit zaplatit a odmítají poskytnout jak službu, tak peníze? Těm bude další pomoc odepřena? Bude to tak správné?“*

Odpověď musela být zklamáním pro tajemníky pokladny. Byla ale typická pro Cayceho: *„Děšť padá stejně na spravedlnost jako na nespravedlnost. Nezaujímejte takové rezolutní stanovisko (které by kohokoliv z jakéhokoliv důvodu diskriminovalo).“* Ať spal či bděl, nebyl Cayce obyčejným člověkem. V jeho přítomnosti se každý hned cítil lépe. Cizí lidé, kteří byli jinak plaší, zdrženliví a přicházeli k tomuto muži se svěšenými rameny, laskavým pohledem, bezprostředně a bez nervozity mu potřásali rukou. Seděli naproti němu za jeho psacím stolem a hovořili o svých nejintimnějších problémech, nebo mu psali z nejrůznějších

koutů světa. A on odpovídal všem svým pečlivým rukopisem, který odrážel jasnost myšlenek, i když pravopis vždy tak pečlivý nebyl. „Chtěla byste si o tom popovídat?“ ptal se jednou návštěvnice. „Ano,“ odpověděla, „ale chci slyšet to, co budete povídat, až budete spát, pane Cayce, ne to, když nespíte.“

Přistupovaly k němu nejstydlivější děti, nicméně Cayceho jejich přátelské jednání neudivovalo. Mohlo to velmi dobře být tím, říkal si s úsměvem, že ho znaly už dříve. Například jednoho dne navštívil holičství ve Virginia Beach a holičův malý chlapec se mu zničehonic posadil na klín. Otec vzhlédl od stříhání: „Nesmíš pána zlobit, vždyť ho neznáš.“

Chlapec Cayceho objal. „Ale já ho přece znám,“ řekl. „Hladověli jsme spolu na řece.“

To překvapilo i Cayceho. V jednom výkladu, který znala pouze jeho rodina, viděl Cayce sám sebe v předešlém životě. Prchal na voru po Ohio River před hordou loupežných indiánů. Nakonec byl i se svými společníky chycen a zabit. Smrti by se pravděpodobně stejně nevyhnul, neboť všichni již téměř umírali hladu.

Do minulosti i budoucnosti

Roku 1923 se Cayce překvapivě zaměřil zcela novým směrem. Do té doby poskytoval pouze lékařské či léčitelské výklady. Ale v tomto roce byl podnícen ostrými otázkami Arthura Lammerse, tiskaře z Daytonu v Ohio, který se zajímal o náboženskou filozofii. Cayce začal s výklady, které sledovaly zážitky z minulých životů. Tady se zrodila jeho představa o převtělování, návratu duše na zemi v jiném těle, kterou však ještě nebyl připraven zcela přijmout. Lammers, kterého trápila otázka lidského údělu ve vesmíru, pálil na toto médium jednu otázku za druhou. Setkal se zde s nekonečnou studnicí znalostí. Lammers se zkrátka ptal na věci, které zajímají každého přemýšlivého člověka už od počátku věků.

„Co je lidská duše?“

„Odkud přichází a kam odchází?“

„Je člověk pouze dalším z výtvorů přírody, který je přiveden na svět na krátký čas a poté obrácen v prach, tak jako padlé stromy?“ Na otázky tohoto druhu mohl Cayce při plném vědomí pouze pokrčit rameny: „Zkuste bibli, tam stojí vše.“